

การพบความแตกต่าง COVID-19 x Self Development

แอลอรุณ พูนพิพัฒน์นคร
นักพัฒนาการบริการมนุษย์

...สิ่งที่เกิดขึ้นย่อมดีเสมอ

คำนี้ยังคงเป็นจริงหรือไม่กับคุณโควิด ?!?

คุณโควิดที่ระบาดไปทั่วโลก มีคนติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Coronavirus : Covid-19) ไปแล้วกว่า 38 ล้านคน รักษาตัวหายแล้ว 26.4 ล้านคน และเสียชีวิต 1.08 ล้านคน (ข้อมูล ณ วันที่ 14 ตุลาคม 2563) เรียกกันว่าโดนถ่วงหน้า ไม่เว้นคนจนคนรวย

เศรษฐกิจโดยรวมพังเป็นแถบๆ บริษัท และโรงงาน ต้องปิดกิจการไปตามๆ กัน ทั้งที่ปิดถาวร และชั่วคราว โรงแรม ที่พักปราศจากนักท่องเที่ยว เกิดสภาพการว่างงานในอัตราสูง ใครจะไปคิดว่า นักบิน พนักงานบริการบนเครื่องบินจะตกงาน

โลกเปลี่ยนไป ไม่เหมือนเดิม มี New Normal เกิดขึ้น

เรามาถึงวันที่ เมื่อออกจากบ้านต้องสวมใส่หน้ากากอนามัย ต้องเว้นระยะห่าง ต้องล้างมือบ่อยๆ ใส่ใจเรื่องสุขภาพมากขึ้นกันแล้วหรือ

เมื่อคุณโควิดไม่ให้เราทำโน่นนี่นั่นเหมือนที่เป็นมาปิดประตูที่เคยเปิดสู่โลกกว้าง

มนุษย์...ผู้ซึ่งไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา ย่อมหาหนทางใหม่...วิธีใหม่ในการดำรงชีวิตเพื่อความอยู่รอด หลายสิ่งหลายอย่างกลับดีต่อใจ และธรรมชาติ ทะเล ชวนเราแหล่งท่องเที่ยวติดอันดับได้เวลาซ่อมแซมตัวเอง สัตว์บก สัตว์น้ำนานาชนิด ได้ผินป่าได้น้ำกลับคืนมา

คุณโควิดช่วยเตือนมนุษย์ให้รู้ว่า เราได้ทำบางสิ่งอย่างเกินเลย ไม่ว่าจะเป็นการรุกรานธรรมชาติ การบริโภคที่มากเกินไป การใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง ซึ่งจะมีผลเสียหายตามมา จงหยุดเกิดก่อนที่โลกใบนี้จะรับไม่ไหว

คุณโควิดทำให้เรารู้ว่า เรามีศักยภาพ เราสามารถทำหลายสิ่งอย่างได้แบบที่ไม่เคยทำได้มาก่อนหรือได้ทำในสิ่งที่ไม่คิดจะทำ บางคนได้กลับมาทบทวนตนเอง และได้เปลี่ยนวิถีการดำรงชีวิต ได้ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งธรรมดา...สิ่งที่คุ้นเคย...สิ่งที่ไร้ค่า เรามีเวลาให้กับตัวเอง และครอบครัวมากขึ้น

หากคุณโควิดไม่มา เราคงดำเนินชีวิตไปตามเดิม และคิดไม่ได้ ขอบคุณ!!!

ท่ามกลางวิกฤต มีสิ่งสวยงามเกิดขึ้น ได้เห็นความมีน้ำใจของผู้คน ให้ความช่วยเหลือ...ไม่ทิ้งกัน

สิ่งที่เกิดขึ้นย่อมดีเสมอ ใครกันตกลึกสังขารมข้อนี้ !!! มันจริงแท้

ก่อนที่ชาว Modish 282 ชีวิต องค์ศรีที่ก่อตั้งมาร่วม 40 ปี จะถูกคลื่น Digital Disruption กลืนกินไปตามกาลเวลา การมาเยือนของคุณโควิดทำให้เราได้ (ถูก) คิด ได้ Self Reflection แม้ว่าตอนแรกพวกเราจะงง และทำอะไรไม่ถูกไป 2 เดือนเต็มๆ Work from Home แบบไร้สติ

พอขึ้นเดือนที่ 3 ที่ประพจน์ประเมินสถานการณ์แล้ว ทนไม่ไหว Call Meeting แบบเว้นระยะห่าง เราคงจะรอให้โควิดสงบ แล้วกลับมาทำงานแบบเดิม คงไม่ได้แล้ว เมื่อถึงเวลานั้น สินค้าและบริการของเราอาจตกยุค ไม่เป็นที่ต้องการแล้ว...ก็เป็นไปได้

เราต้องทำอะไรสักอย่าง !!!

ลูกค้าหายไปกว่าครึ่ง ทำยังไงถึงจะให้ลูกค้ากลับมา

โจทย์ใหญ่มากสำหรับพวกเรา เพราะลูกค้าเองก็บาดเจ็บจากพิษโควิด บางรายปิดกิจการไป รายที่ยังไม่ปิดกิจการ...

การดำเนินธุรกิจแยบยลกัน รายได้ขาดหายไป 40-50% ต้องเซฟตัวเอง ต้องรักษาสภาพคล่องทางการเงินสุดๆ เช่นกัน

Modish เองก็ตั้งตัวไม่ทัน ไม่ได้ไปเยี่ยมเยียนลูกค้าในยามทุกข์ยาก นึกแล้วก็เสียใจ มีลูกค้าหลายรายที่อยู่กับเราตั้งแต่เปิดบริษัท

แต่มันยังไม่สายเกินไปนะคะ เวลานี้ยังทัน

ใช่ครับ ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย พี่ประพัฒน์ช่วยสรุปประเด็นความคิดเห็น

ทีมที่รับผิดชอบ เร่งคิด ส่วนไหนที่เสียเวลา ส่วนไหนที่เป็นราคาพิเศษ ต้องแยกกันให้ชัดเจน เร่งเตรียมงาน เอาโครงการเสียเวลาออกก่อน กระบวนการทำงานให้ใช้เวลาสั้นที่สุด แต่งานต้องมีคุณภาพ เพราะเราเสียเวลามากมาแล้ว

โจทย์ใหม่ที่ต้องเร่งทำอีก คือ ต้องเอางานบางส่วนขึ้น Digital Platform เราต้องทำงานขนานกันไป ผู้บริโภคเปลี่ยนพฤติกรรมไปบางส่วนแล้ว ถ้าเราไม่ทำรองรับไว้ ในที่สุดเราจะไม่สามารถ Catch up ตลาดได้

เท่ากับว่าเราต้องทำงานเพิ่มมากขึ้นจากเดิม มีบางคนทำหน้าที่น้อย

เราจะทำงานเพิ่มตอนนี้ หรือเราจะตกขบวนในวันข้างหน้า อันใกล้ พี่ประพัฒน์พูดจริงจังแต่ส่งยิ้มให้กำลังใจ

เรายังอยากเป็นส่วนหนึ่งของ Modish Family อยู่ใช่ไหม?!

คำถามท้ายประโยคช่างปีบหัวใจ แต่ทำให้เรามีแรงฮึดสู้

ข้าวช็อค ข้าวด่วน!!! CEO ลากออก

แกเพิ่งเข้ามารับตำแหน่งเมื่อกลางปีที่แล้วเอง...ไม่ใช่หรือ
ข่าวการลาออกของผู้บริหารระดับสูงในยามวิกฤต ย่อมสั่นสะเทือนใจชาว Modish ไม่ใช่ในน้อย เป็นที่ซุบซิบของพนักงานในช่วงเช้า ลามไปถึงภาคบ่าย และไม่มีท่าทีจะจบลงง่ายๆ ทำไมมาทิ้งกันไปแบบนี้ ตอนมารับตำแหน่ง พูดติดต๋วว่ามีโครงการขยายฐานลูกค้า ทำอะไรอีกมากมาย มาสร้างความหวังซะใหญ่โต

แกงหนึ่โควิด ขนาดนั้นเสียวะนะแก พูดกันไปต่างๆ นานา พี่ประพัฒน์คงฟังอยู่นาน เอ๋ขึ้นบ้าง “เราควรเคารพการตัดสินใจของท่าน” ทุกคนเงยบกริบ เราไม่ควรฝากความหวังทั้งหมดไว้กับผู้อื่น เราต่างหากที่จะเป็นผู้สานความฝัน...ความหวังนั้นด้วยตัวเอง

“ท่านอาจไม่ถนัดงานนี้ก็เป็นได้ ดีที่ท่านรู้ตัวก่อน นับว่า Win-Win ทั้งสองฝ่าย” พี่แป้วพูดขึ้นบ้าง

“แบบนี้...เราต้องขอบคุณท่านด้วย” เปิ้ลน้องใหม่สมทบความเห็น

“พวกนี้ก็โลกสวยไปได้”

“มิน่าหน่วยงานของเรา...เต็มไปด้วยทุ่งลาเวนเดอร์ หอมอบอวล”

“เป็นธรรมดาที่มีบางคนบางกลุ่มไม่เห็นด้วยกับความคิดเหล่านี้ เราไม่ว่ากัน เคารพในความแตกต่าง” พี่แป้วแอบมาบอกน้องๆ คงเกรงว่าจะสับสน

“ถ้าเราคิดดีแล้ว ความคิดนั้นไม่ได้ทำร้ายใคร เราไม่ต้องกังวลเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น”

ผ่านมาเกือบ 6 เดือน รายได้ดีขึ้น แต่ยังไม่พอ เราต้องปรับ Business Model ใหม่ด้วย ระยะเวลาเราจะไม่รอด ร้านค้าห้างสรรพสินค้ายังต้องปรับตัวมาใช้ช่องทางออนไลน์ สายการบินต้องมาขายपात่องไก่ขายอาหารไม่บินก็บินได้ แบรินด์ที่ทำเสื้อผ้าขาย หันมาทำหน้ากากอนามัยเพิ่ม จัดคอนเสิร์ตต้องจำกัดจำนวนคน แต่เปิดขายบัตรดูออนไลน์เพิ่ม เป็นต้น

เราต้องช่วยกันคิด เริ่มแรกให้คิดจากจุดแข็งที่เรามี น่าจะง่ายกว่าใครจะคิดเรื่องไกลตัวก็ได้เช่นกัน ไม่จำกัด ตอนนี้อยากได้ไอเดียมากกว่า แล้วค่อยมาคัดเลือกอีกที

ฝากทุกคนเป็นการบ้านไปคิดพลางๆ ก่อน อีกสองอาทิตย์มาเจอกัน กับ Workshop: Make it Happen เราได้เชิญพี่ธรรมาจาก Triple Tree มาช่วยเป็น Facilitator ซึ่งจะมีกระบวนการที่เอื้อให้การแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ มีทิศทาง และ Flow

โลกยุคใหม่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว การทำงาน การเรียนรู้ต้องปรับเปลี่ยนให้ทัน ต่อไปเราจะมีเวทีแสดงความคิดเห็นกันมากขึ้น อาจทำให้เกิดกระทบกระทั่งกันได้ พี่ประพัฒน์จึงขอฝากข้อคิดให้ “เคารพความแตกต่าง”

อย่าไปดูถูกดูผิดใคร

อย่านำมาตรฐานของเราไปตัดสินอะไรใคร

เพราะเรามีปัจจัย และแรงบันดาลใจที่แตกต่างกัน

เราจึงมีวิธีการบริหารจัดการชีวิต วิธีการคิดตัดสินใจ

และแสดงออกที่แตกต่างกัน

เรียนรู้ที่จะเคารพความแตกต่าง

นำพลังชีวิตมาบริหารจัดการส่วนของตัวเอง

มาขัดเกลาพัฒนาตัวเองให้ดี...น่าจะดีกว่า

ขอบคุณ: ภาพสวยจากธนาคารจิตอาสา